

Heti biztató üzenetek 5. Az imádságról: I. Az imádság sóvárgásból fakad

„Ó, Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld.” (Zsoltárok 63,2)

Philip Yancey amerikai újságíró írt egy könyvet az imádságról. Az egyik első észrevétel, amit könyvében tesz egy furcsa kettősséget fogalmaz meg. Az imádság egyfelől lelkünk legalapvetőbb szükséglete. Másfelől az imádság nagyon kevés rendszeresen imádkozó embernek okoz örömet, a legtöbb ember bénának érzi magát az imádságban, s imaéletét kudarcosnak éli meg, ami a lelkében súlyos bűntudatot generál.

Minden egyes vallásban jelen van az imádság. A világ minden táján imádkoznak az emberek. Talán nem ugyanazt értik e fogalom alatt a muszlimok, a buddhisták, vagy a kereszténység különböző felekezeteihez tartozók sem, de az imádság minden vallásos ember mindennapjainak része. Sőt, nem csupán a vallásos emberek kincse a lélek emberfeletti kereső sóhaja. A hitetlen ember is a szorongásaiból különféle mantrák ismételtetésével próbál kilépni. Ismételtetjük magunkban, hogy „menni fog”, „képes vagy rá”, „erős vagy”, „bátorság” és hasonlókat.

Erőt merítünk valamiféle rajtunk kívüli forrásból, mert visszatérő tapasztalatunk a végeesség, a törekenység élménye. A már emlegetett Yancey szerint az imádságra alkalmazott angol kifejezést (*prayer*) a latin *precarius* szóból származik, ami valakinek a hatalmától függőt jelent, ebből adódóan bizonytalan, mulékonyt. E kifejezést használták a könyöradományként kapott birtokra, amit az adományozó bármikor visszavehet.

Az imádságban tehát van egy kiinduló pozíciónk: a törekenységünk, a mulandóságunk, a sebezhetőségünk, a kiszolgáltatottságunk felismerése és beismerése. Erősebben fogalmazva a függőségünk kimondása. Az emberi szabadságvágy ugyan sokszor kerget bennünket különféle illúziókba, de a valóság az, hogy *hatalom alatt álló emberek vagyunk*. Ennek felismerése és elismerése tud bennünket igazán közel hozni Jézus Krisztushoz. Ahogyan ez a felismerés és beismerés egy katonának egyszerű, hiszen egész életét parancshierarchiában éli, számunkra a hierarchiából adódó kiszolgáltatottság lehetősége a szorongásaink legerősebb forrásai közé tartozik. Mennyire bizarr, hogy ami leginkább szorongató, éppen az a felszabadulásunk valódi forrása!

A Szentírás ugyanis a szabadság egyetlen útjaként az Isten hatalmának elismerését és elfogadását állítja elénk. És ez az út lehet szoros, és szorongató, mert keskeny, de ez az egyetlen útja az üdvösségnek! Ezen az úton megélhetjük szomjúságunkat, szikkadtságunkat, s azt a tudatot, hogy a földre az eső az égből száll alá. Ahogyan a kezdet kezdetén is Isten jósága és áldása öntözte a kertet, így Önmagát is áldásként adja az imádság megszentelt terébe lépő hívő embernek.

Ehhez azt a legfontosabb felismernünk, hogy az imádság nem teljesítménymutató! Arról ismerszik meg a jóra való hívő ember – sokak szerint –, hogy minden egyes nap imádkozik. Reggel hosszasan, étkezés előtt és után hálásan és természetesen este is napját zárva. Aki nem lép minden egyes nap Isten színe elé, az nem jó hívő. Ráadásul az elmúlt századokban költői szépséggel megírt imádságokat olvasva sokan úgy is érzik, hogy mindebben valami mély érzelmi dimenziókat, káprázatos intimitást

is meg kell élni, tehát élvezni is kell és ha ez nincs meg, akkor bizonyára rosszul csinálunk valamit, vagy rejtett bűnük fel nem ismerése választ el a Szenttől.

Nagyon fontos azt látni, hogy ez a fajta megközelítés nem csupán a hitélet kérdése önmagában. Valahol sok esetben a szeretteinkhez is úgy próbálunk kapcsolódni, vagy szeretetünket megélni és visszaigazolni és a másik szeretetét detektálni, hogy megteszünk egymásért dolgokat. Ezt a viszonyulást Gary Chapmen *szolgáló szeretetnek* nevezi. Szolgáló szeretetünknek az a funkciója, hogy megteszünk egymásért dolgokat, amiben kilépünk a komfortzónánkból, hogy a másikat ezzel kíméljük, segítsük és mindezek eredményeként boldoggá tegyünk. Áldozatunkkal üzenjük: „nézd, milyen sokat jelentesz nekem, még ezt is megtettem Érted”. Volt egy sorozat, amely talán a '90-es és 2000-es évek fordulóján ment. Superman és újságíró szerelme mindennapos kalandjairól szólt. Egyszer a címszereplő bajba került. Már nem emlékszem, hogy kórházban volt, vagy az ellenség ármánykodásának köszönhetően börtönben, de Clark Kent bement Loishoz, akivel már akkor együtt éltek és házasságra készültek és elmondta neki: „Képzeld, kifestettem a lakást és nem használtam a szupererőmet!” Kifejezte, hogy annyira szeretlek, hogy meg akartam érted izzadni, el akartam fáradni.

Isten is ezt várja? Áldozatot? Izzadást? Nem valószínű, mivel az izzadás önmagában a bűn büntetése és a munkához kapcsolódik a föld átkán keresztül. Ugyanakkor Jézus azzal is tisztában van, hogy az emberek többsége az imádságra, a böjtre, az adakozásra, szóval általában véve spirituális gyakorlatainkra teherként tekint. Elfáradunk benne. Azt mondja: jutalmat kaptok érte, de csak akkor, ha nem az emberek elismerését keresve élitek meg hitéleteket. Rejtőzzetek el! Akkor jutalmat kaptok érte!

Ugyanakkor még mindig fontosnak tartom leszögezni, hogy az imádság az valójában kapcsolódás Istennel. A szomjúságunkat megmutatjuk Neki és hagyjuk, hogy közel jöjjön, hogy megöntözze lelkünk szikkadt barázdáit. Ha pedig ez így van, akkor az imádság sokkal több lehet, mint teljesítmény vagy hitünk mértékének valamiféle objektív indikátora. Az imádság lehet annak kifejezése, hogy elfogadom Istent. Olyannak, amilyen. Mert azt, hogy Ő kegyelméből elfogad, tudom az Írásból. De azt is tudatosíthatom, hogy a szeretet lényegében elfogadás. Az emberi szeretet is elfogadás. Ebből pedig fakadhat teljesítmény, akár szolgáló szeretet is, akár áldozat is. De akkor kevésbé lesz fárasztó! Ha elfogadom, hogy Isten ezt várja tőlem, mert fontos Neki, hogy velem lehessen és ez az egész lényegében az együttlétről szól, akkor lesz esélyem arra, hogy az eddiginél sokkal nagyobb élmény legyen számomra az imaéletem.